

STUDIUL 9

Cea mai convingatoare dovada

Saptamana trecuta am studiat cinci dintre doctrinele principale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea care ne fac un popor diferit. Toate aceste doctrine au ca baza moartea si invierea Domnului Isus. El este fundamentul credintei noastre, este coloana vertebrala, pentru ca Isus este inceputul, cuprinsul si sfarsitul Sfantelor Scripturi. Dar pericolul care ne paste este acela de a ne delecta cu toeria si a ramane undeva suspendati in lumea vorbelor si a ideilor. Ideile si vorbele au un sens doar daca se materializeaza in viata practica. In acesta saptamana vom vedea cum ideile trebuie sa devina realitate in viata acelor care ne declaram credinta in Isus Hristos. Vom incepe cu Ioan 11:51,52 „*Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el; ci fiindca era mare preot in anul acela, a proorocit ca Isus avea sa moara pentru neam. Si nu numai pentru nemul acela, ci si ca sa adune intr-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiti.*” Aceste cuvinte sunt spuse de Caiafa care a fost folosit de Dumnezeu pentru a face o profetie importanta. Esenta mesajului sau este ca Isus avea sa moara nu numai pentru pacatosi dar si pentru a uni intr-unul pe toti fiii lui Dumnezeu care erau imprastiati. Realitatea este ca, chiar daca Caiafa se referea doar la cei imprastiati din Israel, Dumnezeu prezenta lumii si in mod special bisericii Sale, motivul nmortii Domnului Isus. Mantuitorul nu a murit numai pentru a plati pentru pacatele noastre ci si pentru a aduce la unitate pe cei care erau imprastiati de pacat. Pacatul cauzeaza separarea in primul rand intre noi si Dumnezeu, pacatul ne desparte de Dumnezeu si acesta este aspectul cel mai dureros. Acest aspect al indepartarii de Dumnezeu este descris in biblie cu cuvantul evreiesc „*avon*” care inseamna sa alegem propriul nostru drum si sa mergem departe de Dumnezeu. O alta problema este ca pacatul ne desparte de noi insine si in consecinta de ceilalti, chiar persoane pe care le iubim. De aceea, omul pacatos nu traieste in pace cu nimeni, de aceea exista agresiuni violente si fara sens, jigniri mari si familiile au parte de tot felul de dispute care lasa cicatrici teribile, societatea este nedreapta si perversa, tarile lupta una impotriva alteia fara sa le pese de nimic, gandindu-se doar la interesele lor economice pentru a fi mai puternice. Omul sufera de singuratate pentru ca umbla departe de Dumnezeu, cautand o lume mai buna pe care n-o gaseste. Dar Isus cheama pe pacatosi, nu doar pentru a-i ierta ci si pentru a-i transforma si a le arata cum sa traiasca in unitate, fara extremisme de orice fel. Cu alte cuvinte, cea mai mare dovada ca am fost cuceriti de Evanghelie, nu este doar sa spunem ca suntem biserica pe care Dumnezeu a ridicat-o ca sa duca lumii un ultim mesaj, ci si sa traim realitatea unitatii si intelegerii. Problema este ca ne paste riscul de a ne delecta doar cu toeria mesajului fara sa traim realitatea acestuia.

Partea a doua. Aici vom vedea lucrarea de impacare a lui Hristos. Sa citim Efeseni 2:15,16 : „*Si, in trupul Lui, a inlaturat vrasmasia dintre ei, legea poruncilor in oranduirile ei, ca sa faca pe cei doi sa fie in El Insusi un singur om nou, facand astfel pace; si a impacat pe cei doi cu Dumnezeu intr-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrasmasia.*” Sa analizam putin acest text. Spune: in trupul Lui a inlaturat vrasmasia. Aici nu se vorbeste de legea morala a celor zece porunci ci de legea exprimata prin oranduirii. Despre ce oranduirii este vorba? Despre acelea care se refereau la sacrificiile de animale care se faceau in Vechiul Testament si care simbolizau sacrificiul Domnului Isus pe cruce. Atunci cand Domnul Isus a murit, a inlaturat toate aceste porunci, deoarece din acel moment nu mai era nevoie de sacrificii, pentru ca Mielul lui Dumnezeu care ridica pacatul lumii fusese sacrificat. Ce a facut Isus prin moartea Sa? Spune ca a facut in El insusi un om nou. Omul nou sau crestinul, apare de la Isus si in Isus. El este cel care face acest om nou. Dar, textul merge si mai departe si spune ca a impacat in Sine pe neamuri si pe iudei intr-un singur trup. La ce trup se refera? La biserica bineinteles. De aceea biserica nu este o optiune ci un trup unde Dumnezeu doreste ca niste creaturi care au fost impacate cu El, tot in El sa traiesca in unitate si armonie. Intr-o zi am intalnit o persoana care mi-a spus: eu sunt bine in relatia mea cu Dumnezeu, dar nu vreau sa stiu nimic de biserica organizata. Cum se poate intampla asa ceva? Stai bine in

relatia ta cu Dumnezeu dar nu vrei sa stii de biserica? Stai putin! De unde ai scos ideea ca acest lucru este posibil? Singurul mod de a deveni o faptura noua este sa fi in biserica, sa fi in Hristos si in biserica, pentru ca Isus la cruce ne-a impacat cu Dumnezeu, intr-un singur trup care este biserica Sa. Astfel, intelegem ca fiind o faptura noua a lui Dumnezeu, primim o tripla misiune de impacare. In primul rand, noi ca biserica suntem formati din oameni care au fost departe de Dumnezeu, dar care prin harul Lui Hristos am fost uniti cu Dumnezeu prin Duhul Sfânt. In acest sens, suntem ramasita chemata sa proclamam mesajul in timpul din urma. Lucrarea noastra, este sa-i invitam pe aceia care inca sunt departe de Dumnezeu, sa se impace cu El si sa ni se alature noua in misiunea de predicare a Evangheliei. In al doilea rand biserica este si poporul lui Dumnezeu, oameni care sunt impacati intre ei. Sa fim uniti cu Hristos, inseamna sa fim uniti unii cu altii. Aceasta unitate poate fi doar in Hristos, deoarece in El s-a format omul nou. Acum daca spunem ca suntem una cu Hristos si nu putem trai cu fratele nostru este o minciuna, pentru ca daca sunt in Hristos sunt impacat cu El si cu cei care sunt la picioarele Lui. Aceasta unitate nu poate fi doar o teorie frumoasa pe care s-o predicam , trebuie sa fie o realitate vizibila in Biserica. Impacarea si pacea trebuie sa fie o marturie ca Isus Hristos este Maintiutorul si Rascumparatorul. Domnul Isus spune: „ prin aceasta vor cunoaste ca sunteti ucenicii Mei, daca veti avea dragoste unii pentru altii”. Prin aceasta lucrare de impacare biserica spune universului intreg ca planul de rascumparare al lui Dumnezeu este puternic si ne poate transforma. De ce? Pentru ca ne-a transformat deja. Marea lupta se duce in jurul caracterului lui Dumnezeu. Cand biserica va reusi sa fie unita, universul va vedea lucrarea de impacare universala a oamenilor in Dumnezeu.

Parte a treia. Aici vom vedea un punct cheie al unitatii in biserica. Va fi posibil sa traim uniti, doar cand vom reflecta caracterul lui Hristos si doar atunci cand vom reflecta caracterul Domnului Hristos vom fi gata sa traim cu El in cer. Ioan spune in Apocalipsa 14: 1,4 : „ *Apoi m-am uitat, si iata ca Mielul statea pe muntele Sionului; si impreuna cu El stateau o suta patruzeci si patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Sau si Numele Tatalui Sau. Ei nu s-au intinat cu femeii, caci sunt verguri si urmeaza pe Miel oriunde merge El. Au fost rascumparati dintre oameni, pentru Dumnezeu si pentru Miel*”. Observa ca cei rascumparati poarta numele lui Hristos pe frunte. Numele dupa cum stim simbolizeaza caracterul. Acesti oameni il urmeza pe Miel oriunde merge in cer pentru ca ei au invatat sa-L urmeze aici pe pamant. Acesti oameni rascumparati au acceptat invitatia. Matei 11:28,29 spune: „ *Veniti la Mine toti cei truditi si impovarati si Eu va voi da odihna. Luati jugul Meu asupra voastra, si invatati de la Mine, caci Eu sunt bland si smerit cu inima; si veti gasi odihna pentru sufletele voastre*”. Noi trebuie sa luam jugul lui Hristos pentru a invata sa fim blanzi si umili. Ce este jugul lui Hristos? Sa ne rugam zilnic, sa studiem biblia zilnic si sa cautam sa aducem o persoana la Hristos. Daca nu facem aceste lucruri, caracterul lui Hristos nu se va reflecta niciodata in noi, nu vom invata niciodata sa fim blanzi si umili. Iar daca nu ai caracterul Lui, cum vei ajunge in cer? Acolo ajung doar cei care au pe fruntile lor numele lui Hristos, caracterul Lui reflectat in vietile lor.

Partea a patra. Aici vedem sfatul lui Pavel pentru cei din Roma. Biserica din Roma era divizata din cauza unor puncte de vedere care nu erau in legatura cu doctrina ci cu obiceiurile. Pavel spune in Romani 14:1-3 : „ *Primiti bine pe cel slab in credinta, si nu va apucati la vorbe asupra parerilor indoielnice. Unul crede ca poate sa manance de toate; pe cand altul care este slab, nu manaca decat verdeturi. Cine mananca sa nu dispretuiasca pe cine nu mananca; si cine nu mananca, sa nu judece pe cine mananca, fiindca Dumnezeu l-a primit*”. Daca problemele in Roma ar fi avut legatura cu doctrina, Pavel ar fi fost inflexibil, pentru ca principiile sunt vesnice si nu se schimba in timp sau de la o cultura la alta. Dar in Roma, problema era una de cultura si totusi fratii creau probleme si faceau dezordine in biserica, si Pavel le spune sa primeasca pe cel slab in credinta lui. Aceasta este ceea ce trebuie sa invatam azi. Facem un razboi intreg din cauza unor lucruri care nu sunt principii.

Este posibil sa traim in armonie in ciuda diversitatii de cultura. Sa observam o orchestra: exista saxofonul care nu este la fel precum clarinetul, au sunete diferite, forma diferita. Exista si trombonul care nu este la fel ca saxofonul si clarinetul. Mai este si contrabasul care nu este ca celelalte dar cand suna impreuna fac armonie. In biserica putem trai la fel. Armonia este formata din

principii. Hade-ti sa traим principiile. Putem trai impreuna fiecare cu cultura lui dar fara sa schimbam melodia deoarece, atunci vom incalca principiile, dar fiecare poate exista cu sunetul lui propriu in cadrul legii sfinte a lui Dumnezeu. Problema este ca atunci cand cineva din biserica nu a fost transformat, si caracterul lui nu este caracterul lui Dumnezeu, fiecare vrea sa fie invingator, fiecare vrea sa impuna celui alt felul sau de a vedea lucrurile, nu este capabil sa respecte, nu este bland, nu este umil, crede ca apara biserica dar creaza ruptura. Se predica apoi despre unitate si Evanghelie cand de fapt noi nu traим Evanghelia in viata noastra. Acest lucru trebuie sa ne dea de gandit. Vreau eu sa-i fortez pe altii sa vada lucrurile cum le vad eu? Vreau sa spun inca o data ca aici nu vorbim despre principii eterne, vorbim despre obiceiuri.

Ajungem la sfarsitul acestui studiu sa vorbim despre unitatea in misiune. Misiunea nu ne-a fost data noua pentru ca Dumnezeu nu putea sa predice Evanghelia. El este Dumnezeu si daca ar fi vrut, lumea ar fi fost evanghelizata intr-o secunda. Nimic nu este imposibil pentru El. „Nu cu armate, nici cu putere ci cu Duhul Sfânt” a zis Domnul Ostirilor. De aceea Dumnezeu ne-a dat misiunea, pentru ca noi avem nevoie sa facem acest lucru. Sa ne aducem aminte de o zi de duminica spre seara. Ucenicii erau impreuna si stiau ca acesta avea sa fie cea mai teribila si intunecata noapte. Invatatorul nu mai era cu ei, fusese tintuit pe cruce, murise ca un facator de rele. Totusi ei isi aduc aminte de El. Vantul rece misca perdeaua in ciuda faptului ca obloanele sunt trase, ucenicii sunt morti de frica. Ioan 20:19 spune: „*In seara aceleiasi zile cea dintai a saptamanii, pe cand usile locului unde erau adunati ucenicii erau incuiate, de frica iudeilor, a venit Isus, a statut in mijlocul lor, si le-a zis: „Pace voua!”*”. Ce bine ca Domnul Isus apare intotdeauna in noptile cele mai intunecate ale vietii! Cand nu mai sti ce sa faci sau unde sa te duci, cand crezi ca ai ajuns la final, cand te priveste o lume intreaga iar tu ti-ai dori o gaura in pamant in care sa te ascunzi si sa ramai acolo. Ce bine ca Isus este acolo intotdeauna! Daca in acest moment treci printr-o situatie dificila in viata si iti este teama, adu-ti aminte de acea noapte intunecata cand Domnul Isus a aparut in locul unde erau ucenicii ca sa rezolve o problema care ii framanta. Lor le era teama. Frica te paralizeaza, nu te lasa sa fi fericit, iti ia cheful de viata. O persoana careia ii este frica este incapabila sa invinga frica, sa realizeze ceva, sa creasca. Domnul Isus trebuia sa-i ajute sa invinga teama, de aceea s-a dus la ei si le-a spus: „Pace voua! Cum M-a trimis pe Mine Tatal va trimit si Eu pe voi!” Ce mod ciudat de a invinga teama! Asa cum putem intelege din cele spuse de Ioan, Domnul Isus le-a incredintat misiunea ucenicilor pentru a-i ajuta sa-si invinga teama. In timp ce ei erau ocupati cu misiunea, nu mai era loc pentru temeri. Ei ar fi devenit curajosii martori ai Domnului Isus. Sa vedem ce spune Matei in legatura cu scopul misiunii. Matei 28: 16-19 : „*Cei unsprezece ucenici s-au dus in Galileea, in muntele unde le poruncise Isus sa mearga. Cand L-au vazut ei, I s-au inchinat, dar unii s-au indoit. Isus s-a apropiat de ei, a vorbit cu ei si le-a zis: Toata puterea Mi-a fost data in cer si pe pamant. Duceti-va si faceti ucenici din toate neamurile botezandu-i in Numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh!”* Problema pe care o aveau ucenicii era ca unii dintre ei se indoiau. O viata plina de indoiala nu e fericita, un crestinism plin de indoiala nu este sanatos. Biserica ideala a lui Dumnezeu nu are indoiala sau neincredere in inima ei. Crestinismul este o experienta de incredere si siguranta, o experienta extraordinara. Ce a facut Isus ca sa ajute pe ucenici sa rezolve problema indoielii? Nu s-a oprit sa le explice nimic, doar le-a dat misiunea sa predice tuturor. In opinia Domnului Isus, cel mai bun remediu pentru indoiala este angajamentul pentru misiune. Cel mai bun remediu pentru o biserica care nu este in armonie este misiunea. Angajeaza biserica in misiune. Fa in asa fel incat fiecare membru al bisericii sa simta dorinta de a impartasi dragostea lui Hristos si vei vedea cum fiecare problema de separare si lipsa de armonie va disparea din biserica.

Domnul sa te binecuvinteze din belsug!

Traducerea si Tehnoredactarea: Maria Badea
www.7adventist.com/studiu/lectiuneaazs@yahoo.com